

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

Кафедра Загальної економічної теорії та економічної політики

РЕФЕРАТ
кваліфікаційної роботи
на здобуття освітнього ступеня бакалавра
зі спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
на тему: «Екологічна безпека, як чинник сталого розвитку
територій»

Виконавець:

Студент 4 курсу, 14 гр. ЦЗВФН

Чеботарьов П. І.

(прізвище, ім'я, по батькові)

/підпис/

Науковий керівник:

к.е.н., доцент

(науковий ступінь, вчене звання)

Макуха С.М.

(прізвище, ім'я, по батькові)

/підпис/

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми кваліфікаційної роботи обумовлена тим, що забезпечення національної безпеки будь-якої країни полягає в комплексному підході забезпечення її складових, а саме соціальної, політичної, воєнної, інформаційної, економічної, екологічної безпеки, основна ціль яких це створення та збереження сталого розвитку особистості, суспільства та держави. Але якщо деякі складові мають суто національні характеристики та особливості, поділяються на внутрішні та зовнішні, екологічні складові в свою чергу мають глобальний характер. Вирішення екологічних проблем в окремо взятій країні може докорінно сприяти сталому розвитку в інших країнах. Все міститься у застосуванні ідентичних технологій розвитку деяких галузей народного господарства.

Аналіз досліджень сталого розвитку та екологічної безпеки розвитку територій показує, що на сьогодні існує багато підходів до цього поняття. В багатьох дослідженнях сталий розвиток ототожнюється з екологічною безпекою.

Метою кваліфікаційної роботи є розгляд та аналіз концептуальних основ публічного управління та адміністрування в сфері забезпечення екологічної безпеки на національному та регіональному рівні.

Для досягнення зазначеної мети були визначені наступні *завдання*:

- розкрити поняття екологічної безпеки в двох аспектах: с точки зору безпеки сталого розвитку територій та безпеки навколишнього середовища.
- проаналізувати теоретичні підходи до визначення сутності поняття екологічної безпеки;
- обґрунтувати точку зору, що сталий розвиток в ідеальному варіанті може існувати для світової економічної системи лише в цілому та в умовах глобальної екологічної безпеки;

- дослідження сутності екологічної безпеки та впливу її на сталий розвиток територій, з метою створення сприятливих умов для життєдіяльності;

- проаналізувати зарубіжний досвід роботи органів публічного управління та адміністрування в сфері побудови системи безпечного навколишнього середовища;

- запропонувати заходи щодо шляхів вирішення проблем екологічної безпеки в Україні.

Завдання дослідження:

Вивчити :

- ❖ наукові підходи до визначення поняття екологічної безпеки;
- ❖ сутність та класифікацію екологічних криз та катастроф;
- ❖ вплив екологічних чинників на результати сталого розвитку територій ;

Проаналізувати:

- ❖ о управління екологічною безпекою на регіональному рівні
- ❖ екологічний стан окремих регіонів України;
- ❖ сталий розвиток територій, як перспективне джерело доходів державного бюджету України;

Дослідити:

- ❖ нормативно – правове забезпечення формування національної екологічної політики;
- ❖ районні програми сталого розвитку, як дійовий засіб регіональної політики в Україні.

Об'єктом дослідження є система взаємозв'язків в органах влади різних рівнів в процесі організації екологічної безпеки, яка є одним з головних елементів глобальної безпеки.

Предметом дослідження є діяльністю органів публічного управління та адміністрування з реалізації заходів забезпечення взаємозв'язку між сталим розвитком територій та рівнем екологічної безпеки України.

Методи дослідження. Методологічною основою випускної роботи є діалектичний метод, як загальний спосіб наукового пізнання екологічної безпеки, природо використання та процесів пов'язаних зі сталим розвитком. Для аналізу ефективності управління екологічною безпекою в умовах сталого розвитку використовувалися методи порівняння, аналізу і синтезу. Теоретичні положення та висновки, що висуваються в роботі, обґрунтовуються виходячи з принципів діалектичної логіки. Поряд з теоретичним в роботі використовується кількісний та якісний аналіз матеріалів у вигляді таблиць. В ході аналізу порівнюються фактичні данні, досвід розвинених країн світу, і на цій основі робляться практичні висновки і пропозиції щодо модернізації системи екологічної безпеки, удосконалення управління та напрямків сталого розвитку в Україні та її інтеграції.

Інформаційною базою дослідження є наукові праці вітчизняних та іноземних вчених, нормативно-законодавчі акти України, матеріали наукових конференцій і досліджень, періодичні видання, наукові збірники, звіти та аналітичні матеріали державних міністерств та відомств, електронні ресурси.

Структура та обсяг роботи. Кваліфікаційна робота бакалавра складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел (35 найменувань) . Загальний обсяг роботи становить 60 сторінок та додатки. Основний зміст викладено на 56 сторінках. Робота містить 3 таблиці, 1 рисунок.

За темою кваліфікаційної роботи опубліковано:

1. ЧЕБОТАРЬОВ П.І. студент 4зф14 групи ФЕУП науковий керівник: к.е.н., доцент Макуха С.М. РЕШОРИНГ: СУТНІСТЬ, ПРИЧИНИ, ВИДИ ТА НАСЛІДКИ // Науковий студентський вісник. Одеський національний економічний університет. Факультет економіки та управління підприємництвом. Кафедра загальної економічної теорії та економічної політики. 2022. № 5. С. 114-116.

2. ЧЕБОТАРЬОВ П.І. студент 4зф14 групи ФЕУП науковий керівник: к.е.н., доцент Макуха С.М. НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ // Науковий студентський вісник. Одеський національний економічний університет. Факультет економіки та управління підприємництвом. Кафедра загальної економічної теорії та економічної політики. 2023. № 6. С. 132 - 134.

Виступив з доповіддю на тему « Необхідність запровадження та проблемні аспекти екологічного податку», на пленарному засіданні Десятої заочно – дистанційної конференції студентів і молодих вчених «АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ФІНАНСОВОЇ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ» (м. Тернопіль, ЗУНУ, 26 квітня 2023 року).

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У першому розділі «ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ» досліджено наукові підходи до визначення поняття екологічної безпеки, розглянуто сутність та класифікацію екологічних криз та катастроф та розкрито вплив екологічних чинників на результати сталого розвитку територій.

1. З наукової точки зору екологічну безпеку можна охарактеризувати як такий стан навколишнього середовища, коли може бути гарантовано запобігання погіршенню екологічної ситуації та виникненню небезпеки для здоров'я людини. Екологічна безпека – рівень захищеності життєво важливих інтересів людини, а також суспільства, довкілля та держави від реальних або потенційних загроз, зумовлених антропогенними чи природними чинниками.

Відносини в суспільстві в екологічній сфері, мають під собою обґрунтування споживання людиною різних природних ресурсів та необхідністю збереження навколишньої природи як потрібної середовища для комфортного проживання. Задоволення різних потреб людства без завдання шкоди для навколишнього середовища є можливим лише при раціональному використанні природних ресурсів, але забезпечити таке використання при сучасному рівні розвитку на даному етапі, через недосконалість технологічного розвитку є досить складною задачею.

Враховуючи зазначене вище можна визначати поняття екологічної безпеки як стан захищеності навколишнього середовища та життєво важливих інтересів особистості, суспільства, та держави від можливого негативного впливу господарської, або іншої діяльності, надзвичайних ситуацій природного, або техногенного походження, їх наслідків, а також як гарантованість прав і законних інтересів юридичних та фізичних осіб.

2. Зараз людство стоїть перед необхідністю вирішення двох важливіших проблем, це запобігання виникненню ядерної війни та запобігання екологічній катастрофі. . Й це порівняння не є випадковим, бо антропогенний вплив на

природне середовище погрожує тим самим, чим може загрозувати застосування ядерної зброї, а саме знищенням життя на планетарному рівні.

Різниця між екологічною кризою та екологічною катастрофою в тому, що криза є оборотним процесом. Якщо буде своєчасно прийнято необхідних заходів, то навколишнє середовище може повернутись до свого первинного стану. В той час як катастрофа – це незворотний процес, в котрому люди зазвичай можуть бути лише в якості спостерігачів, або виступати той стороною, що потерпає від негативного явища.

Таким чином, про заходи щодо запобігання світових екологічних лих мова йде вже давно. Відповідно зроблено висновки, що для ефективного досягнення таких цілей слід проводити роботу на державному та навіть на міжнародному рівні, при цьому: необхідно вводити гранично припустимі норми для підприємств, котрі працюють з шкідливими речовинами. Обов'язковою умовою є розробка рекомендацій з виробничих технологій: створення захисних санітарних зон, відновлення лісних ресурсів, обмеження, а в ряді випадків повна заборона на полювання чи вилов риби, обов'язкові технічні вимоги, згідно з якими повинно проводитись очищення стічних вод, регулярне проведення досліджень кліматичних умов та прийняття за їх підсумками термінових заходів. Екологічна загроза, котра нависає над нашою планетою та всіма формами життя, вже зараз потребує також від кожного освідомити особисту відповідальність за долю природного середовища та особисто активно приймати участь в боротьбі за благополуччя навколишнього середовища.

3. Наприкінці восьмидесятих років двадцятого століття широкого розповсюдження отримав термін «сталий розвиток», котрим відзначались соціально – економічний та екологічний розвиток, спрямовані на збереження миру на всій планеті, на розумне задоволення потреб людей, водночас з покращенням якості життя людей які живуть нині та наступних поколінь, на дбайливе використання природних ресурсів планети та збереження навколишнього природного середовища. Екології як науці відводиться

провідна роль в реалізації концепції сталого розвитку, а саме вирішенню завдань екологізації та гармонізації у відносинах людини з природою, оптимізації природо використання, збереження та раціонального використання природних ресурсів та загального покращення якості життя людей.

Концепція сталого розвитку - це модель розвитку цивілізації, котра виходить з необхідності забезпечити світовий баланс між рішенням соціально – економічних проблем та збереженням навколишнього середовища.

Концепція сталого розвитку з'явилась в результаті об'єднання трьох основних точок зору: економічної, соціальної та екологічної.

Таким чином, екологічна складова повинна забезпечувати цілісність біологічних та природних систем. Особливе значення має життєздатність екосистем, від котрих залежить глобальна стабільність всієї біосфери. Більш того, поняття природних систем та ареалів проживання можна розуміти широко, включаючи до них створене людиною середовище, наприклад міста та селища. Основну увагу слід надавати заощадженню здібностей до самовідновлення та динамічної адаптації таких систем до змін, а не збереження їх у деякому ідеальному статичному стані. Деградація природних ресурсів, забруднення навколишнього середовища та втрата біологічного розмаїття скорочують здатність екологічних систем до самовідновлення. Треба усвідомлювати, що саме подальше існування людства буде неможливим, якщо деградація природного середовища буде переважити деякий, поки ще невідомий, можливо й принципово важко визначуваний критичний рівень.

У другому розділі «ЕКОЛОГІЧНА БЕЗПЕКА ЯК «ВБУДОВАНИЙ СТАБІЛІЗАТОР» СТАЛОГО РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЇ» проаналізовано управління екологічною безпекою на регіональному рівні з вивченням досвіду розвинених країн, проаналізовано екологічний стан окремих регіонів України,

проаналізовано сталий розвиток територій, як перспективне джерело доходів державного бюджету України.

1. Екологічна безпека це сукупність дій, станів, процесів, які прямо чи опосередковано ведуть до життєво важливих загроз, або збитків, які наносились би природному середовищу, окремим людям та людству.

Основною закономірністю управління є те, що результативним управління виявляється, коли забезпечено прийнятну просторову та часову структуру небезпеки. Тобто вивчення хронології небезпеки, встановлення її стадій допомагають обрати оптимального засобу та метода управління. Визначення особливостей динаміки, врахування аналогій щодо ситуацій, що були раніше, дадуть можливість розробки ефективної структури управління та уникнути помилок, а також заощадити час.

В закордонній практиці державне управління в сфері охорони навколишнього середовища (управління екологічною безпекою) здійснювалося зазвичай в рамках бувших державних структур, а подекуди для виконання природоохоронних функцій в них створювались спеціалізовані підрозділи. Наприклад в Сполучених Штатах довгий час функції управління охороною вод та атмосферного повітря виконувалось Міністерством охорони здоров'я, в Японії природоохоронні функції виконувались Міністерством зовнішньої торгівлі та промисловості та Міністерством будівництва країни.

В теперішній час у Сполучених Штатах є три рівня управління: федеральний, управління штатів, місцевий рівень управління, котрі знаходяться у тісному взаємозв'язку на основі узгоджень, планів, спільних програм та проектів, які в свою чергу приймаються з урахуванням екологічних вимог законодавства. Спеціально уповноваженими органами проводиться доволі активна реалізація екологічних програм

Таким чином можна зробити висновок, що на певному етапі історичного проміжку часу, Сполучені Штати Америки мають один з найкращих та добре налагоджених правових управлінських механізмів з вирішення питань у галузі управління природокористуванням навколишнього середовища. Але слід

відзначити що така структура добре зарекомендувала себе і діє саме в Америці, тобто не є фактом, що ця налагоджена система буде також ефективно робить в якійсь іншій країні світу, де існують інші закони та інститути в державі. Будь – яку з запропонованих систем спочатку треба перевіряти в режимі тестування на окремих частинах регіону, перш ніж використовувати в основній частині регіону, в регіоні в цілому.

2. Для економіки України є притаманною висока питома вага енергоємних технологічних виробництв. Свого часу будівництво більшості цих виробництв відбувалося без відповідного будівництва очисних споруд. Таке було можливим через відсутність в той час ефективно діючих правових, адміністративних та економічних механізмів в сфері природо заощадження та природокористування, здійснювалось не враховуючи вимоги до охорони навколишнього середовища. Територія країни відзначається надмірним техногенним та антропогенним навантаженням на природне середовище та природне середовище відповідно має високий ступінь забрудненості.

Таким чином до невідкладних заходів з оздоровлення екологічної ситуації в Україні можна віднести: регулярний контроль та проведення незалежних наукових комплексних екологічних експертиз з метою екологічного прогнозу та виготовлення рекомендацій загального та регіональних масштабів; збільшення витрат на охорону природи та нарощування темпів будівництва природоохоронних об'єктів та обладнання; заборона будь – яких відхилень від проектів, що може завдати шкоду навколишньому середовищу, суворе дотримання норм і законодавства.

3. Стабільний розвиток підприємств на території регіону та їх фінансове становище є запорукою стабільного і своєчасного надходження податків та зборів до державних бюджетів усіх рівнів. У свою чергу для такого розвитку потрібні певні умови, серед яких важливими є достатня кількість ресурсів та сприятливі умови довкілля.

Екологічні фактори вже обмежують економічний розвиток, так наприклад, рибальство та видобування морепродуктів є обмеженими не через

нестачу кораблів, засобів рибальства, або інших технічних засобів, а це обумовлено ресурсами та їх запасами, наявністю в достатній кількості риби та інших морських організмів. Невідкладність сталого розвитку витікає також з того факту, що природний капітал у більшості випадків неможна замінити іншими видами капіталу.

В Україні останнім часом зросли деякі ставки екологічного податку. Зокрема ставка за викиди забруднюючих речовин у воду зросла на 30%, ставка за викиди шкідливих речовин у повітря зросла на 5, розміщення відходів на 10%. Окрім того втричі зросла ставка податку за викиди двоокису вуглецю.

Наприклад у 2019 році екологічні податки збільшили бюджет держави на 6,1 млрд., з них за викиди шкідливих речовин у повітря – 2,7 млрд., 0,2 млрд. за забруднення води, 1,3 млрд. за розміщення відходів, 1,1 млрд. за створення та зберігання радіоактивних відходів, 1 млрд. – за викиди у повітря CO₂.

Таким чином, аналіз соціально-економічного положення регіонів України, спрямований на вироблення активної політики сталого розвитку, показує, що має потребу особливий підхід до рішення проблем сталого розвитку, який є пов'язаним зі структурою економіки округу, його демографічним, національним та конфесіональним складом, природними умовами, станом використання надр та їх перспективними можливостями. Проведення такого дослідження показує, що для забезпечення сталого соціально-економічного розвитку регіону необхідним є дотримуватись певної ієрархії цілей та пріоритетів, пов'язану з особливостями розташування регіону.

У третьому розділі «ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ З УРАХУВАННЯМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ» досліджено нормативно-правове забезпечення формування національної екологічної політики, досліджено районні програми сталого розвитку, як дійовий засіб регіональної політики в Україні, на основі аналізу зарубіжного досвіду та проблем екологічного

стану в Україні запропоновано шляхи їх вирішення з метою покращення ситуації

1. Питання правового регулювання та забезпечення екологічної безпеки набувають все більшої актуальності і важливості. Причиною є те, що сучасне суспільство не здатне повноцінно існувати без задоволення життєво необхідних йому екологічних потреб, що в свою чергу проявляються у формі збереження довкілля, раціональному використанні природних ресурсів, захисті людини як біологічного виду від несприятливого стану навколишнього природного середовища.

Правовий статус Міністерства екології та природних ресурсів України (Міністерство екологічних ресурсів України), регламентується Положенням, затвердженим Наказом Президента України від 29 травня 2000 року за номером 724 / 2000 (з змін. Від 25.04.2002р. №378 / 2002) «Питання Міністерства екології та природних ресурсів України».

Міністерство являє собою уповноважений центральний орган виконавчої влади з питань екології та природних ресурсів. Воно також виконує функції спеціального уповноваженого центрального органу виконавчої влади щодо сфери гідрометеорологічної, топографічної – геодезичної, а також картографічної діяльності. Ця діяльність спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України. Міністерство екологічних ресурсів у своїй діяльності повинно керуватись Конституцією України, законами України, актами Президента, актами Кабінету Міністрів України, в межах наданих повноважень організує виконання цих актів, та здійснює контроль за їх виконанням. Також Міністерство екологічних ресурсів України розробляє пропозиції з вдосконалення законодавства та у встановленому порядку вносить їх на розгляд Президента України та Кабінету міністрів України.

Головну роль в реалізації екологічної політики здійснює держава, котра не є єдиним суб'єктом екологічної політики. Разом із державою реалізацією екологічної політики здійснюють політичні партії, наукові організації,

недержавні громадські організації та інші суб'єкти, що робить її об'єктом не лише державного, а й публічного управління.

Таким чином законодавство в сфері екологічної безпеки в Україні має ряд позитивних положень, видаються нові закони й підзаконні нормативно-правові акти в сфері регулювання екологічного стану, прав людини на безпечне навколишнє середовище, що покращує становище в державі. Слід наголосити на потребі гармонізації з міжнародним законодавством в цій сфері для подальшого просування України до міжнародної спільноти.

2. Універсальної моделі сталого розвитку не існує. Не дивлячись на згоду держав щодо спільної концепції сталого розвитку, підходи до цього в кожному регіоні, кожній країні та її регіоні будуть відмінними один від одного, в силу відмінностей у інститутах, національних особливостей та пріоритетів. Результатом процесу адаптації цілей сталого розвитку для України з урахуванням національної специфіки, стала система, яка складається з 86 завдань та 183 показників для моніторингу та встановлення рамок стратегічного сталого розвитку України на перспективний період до 2030 року [33]. Уряд створив Міжвідомчу робочу групу з питань цілей сталого розвитку, для координації роботи з досягнення намічених цілей. Встановлено відповідальність міністерств за виконання завдань цілей сталого розвитку, Президентом прийнято указ, щодо закріплення цілей, як орієнтиру для розробки програмних документів, було розроблено моніторингову систему тощо.

Сталий розвиток галузі регіонального розвитку передбачає мінімізацію негативного впливу на навколишнє середовище, впровадження інноваційних технологій в діяльність підприємств з цією метою, створення умов для збереження біологічного різноманіття в умовах урбанізації та розвитку інфраструктури, наприклад при будівництві шляхів, мостів, проведенні комунікацій, будівництві житлових масивів

Стратегічними перспективними цілями сталого розвитку Причорноморського регіону, з урахуванням особливостей дії господарської

системи, а саме географічної, природно-кліматичної, соціально-економічної специфіки, стають цілі підвищення економічної самостійності, екологічної безпеки, якості життя місцевого населення. Досягнення цих конкретних цілей є умовою реалізації завдань модернізації на рівні регіонів з подальшими перспективами зростання також надходжень до бюджетів різних рівнів. Органам влади, представникам місцевого бізнесу і населенню треба зайняти осмислену позицію, сформувавши програму розвитку території в контексті підвищення самостійності регіону. Головним принципом реалізації цієї мети є забезпечення добробуту населення та роль Причорномор'я як самостійного суб'єкту в проектному просторі України. Головним інструментом цієї стратегії може служити індикативне та стратегічне планування й прогнозування, використання яких дозволить забезпечити сталий розвиток регіону, при цьому здійснюючи стимулювання гідної якості життя.

Таким чином сталий розвиток регіонів України це одне з пріоритетних завдань для державної регіональної політики. Місцеві органи влади повинні отримати можливість не тільки фінансування поточних витрат та соціальної сфери, але й безпосередньо вирішувати на місцях питання економічного та екологічного розвитку громад. Тим самим завдяки цим проектам створюватимуться нові виробничі потужності, а відповідно і нові робочі місця, будуть поступово зростати доходи до бюджетів, завдяки чому робиться внесок на перспективний розвиток та підвищення збалансованості та стійкості місцевого та регіонального розвитку.

3. Про екологічні проблеми в Україні говориться вже давно, але шляхи їх вирішення ще й досі залишаються невідомими для всіх жителів нашої держави, від вертушки влади до пересічного жителя нашої країни.

Найбільш чутливою екологічною проблемою серед всіх є забруднення атмосфери. Щорічно кількість шкідливих викидів в повітря підприємствами в країні збільшується в середньому на 8%. Разом з тим кошти, які виділяються на реалізацію шляхів вирішення основних сучасних регіональних проблем екологічного характеру, використовуються недостатньо ефективно.

Основні екологічні проблеми навколишнього середовища для нашої держави – це забруднення питної водопровідної води, забруднення атмосферного повітря, часткова деградація родючих земельних ресурсів, знищення зелених насаджень, забруднення морських водних ресурсів, проведення небезпечних геологічних робіт, великі викиди побутових відходів, старі занедбані, які становлять загрозу військові об'єкти, наслідки аварії на Чорнобильській атомній електростанції.

Такі ж самі екологічні проблеми, як і в країнах Європейського Союзу, є і в *Україні*. Але різниця в тому, що в європейських країнах вирішення питань щодо регулювання екологічних питань знаходиться на більш високому рівні і досвід цей необхідно вивчати та запроваджувати кращі його приклади.

Екологічні проблеми в Україні неможливо вирішити лише зусиллями держави. Корінь проблеми міститься не у законах, а у грошах, що потрібні для їх впровадження, а також у професійній кадровій роботі та пропаганді соціального значення природоохоронної діяльності. Потрібно залучати до участі крупний бізнес, особливо у довгострокові програми безпечного техногенного впливу на навколишнє середовище. Поки що український бізнес готовий жертвувати навколишнім середовищем заради швидких грошей. Підприємства не мають достатньої мотивації до впровадження новітніх технологій, тим самим скорочуючи негативний вплив на навколишнє середовище. Для регулювання екологічних проблем необхідним є не тільки доробляти конкретні екологічні закони, а й займатись переглядом та реформуванням системи в цілому в залежності від ситуації, що складається.

Таким чином вітчизняний Український механізм державного управління в екологічній сфері повинен носити комплексний характер. Імплементация подібного механізму може бути можливою на базі врахування кращих закордонних та вітчизняних напрацювань, а також з використанням вдосконалених економічних важелів та інструментів, інформаційного та нормативного забезпечення як на регіональному, так і на загальнодержавному рівнях. Потрібне використання сучасних організаційно – адміністративних та

соціально – психологічних методів управління, ефективного застосування новітніх розробок та технологій. Звісно що такий механізм повинен впроваджуватись з урахуванням досвіду інших розвинених країн та з урахуванням інституціональної та інших специфічних відмінностей Української держави.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження дозволило зробити висновки, основні з яких такі:

Сьогодні світова спільнота все чіткіше усвідомлює залежність між сталим розвитком та економічною стабільністю, безпекою загалом й екологічною безпекою зокрема. Справедливий сталий розвиток являє собою одну з необхідних умов для забезпечення мінімальних стандартів безпеки та зі своєї сторони є однією з передумов розвитку.

В цілому екологічна політика повинна враховувати екологічний стан регіону, можливості залучення інвестицій, ефективність функціонування єдиної інформаційної системи. З цілями зміцнення потенціалів екологічної безпеки, необхідно постійно вдосконалювати нормативну та правову бази охорони навколишнього середовища, систему захисту населення та територій від наслідків надзвичайних ситуацій природного та техногенного походження, розвиток зеленої економіки.

Таким чином, в Україні треба стимулювати впровадження ресурсозберігаючих технологій, модернізувати виробництво, використовувати інноваційні матеріали тощо. Має сенс також запровадити систему комерційної підтримки екологічного підприємництва. До стратегічних задач вдосконалення потенціалу екологічної безпеки слід віднести збереження та відновлювання навколишнього середовища, зниження рівня та якості антропогенного впливу, вдосконалення систем оповіщення та технологій ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій природного та техногенного походження.

Метою стратегії сталого розвитку в Україні є забезпечення високого рівня якості життя для населення, створення сприятливих умов для діяльності сьогоденного та майбутніх поколінь, відновлення природних екологічних систем шляхом впровадження нових моделей екологічного зростання, які базуються на засадах сталого розвитку. Досягнення даної мети відповідає світоглядним цінностям та культурним традиціям українського народу, міжнародним зобов'язанням України на шляху до європейської інтеграції.